



## ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΥΠΟΥ αριθ. 162/25

Λουξεμβούργο, 18 Δεκεμβρίου 2025

Απόφαση του Δικαστηρίου στην υπόθεση C-366/24 | Amazon EU (Ελάχιστες τιμές για την παράδοση βιβλίων)

### Η επιβολή, με εθνικό μέτρο, ελάχιστων τιμών για την παράδοση βιβλίων κατ' οίκον πρέπει να εξετάζεται υπό το πρίσμα των κανόνων περί ελεύθερης κυκλοφορίας των εμπορευμάτων

*Μια τέτοια ρύθμιση δεν αφορά «μορφή πωλήσεως»*

Η εταιρία Amazon EU, με έδρα στο Λουξεμβούργο, προσβάλλει ενώπιον του Conseil d'État (Συμβουλίου της Επικρατείας, Γαλλία) μια υπουργική απόφαση της 4ης Απριλίου 2023, η οποία καθορίζει ελάχιστη τιμή για την υπηρεσία παράδοσης καινούργιων βιβλίων κατ' οίκον<sup>1</sup>: οι πωλητές λιανικής πρέπει να χρεώνουν τουλάχιστον 3 ευρώ για την παράδοση βιβλίων κάθε παραγγελίας κάτω των 35 ευρώ. Παραγγελίες που υπερβαίνουν το ποσό αυτό μπορούν να παραδίδονται σχεδόν δωρεάν.

Η Amazon EU ζητεί την ακύρωση της εν λόγω ρύθμισης με το σκεπτικό ότι αντιβαίνει στην οδηγία για το ηλεκτρονικό εμπόριο<sup>2</sup> και στην οδηγία για τις υπηρεσίες στην εσωτερική αγορά<sup>3</sup>, καθώς και στην αρχή της ελεύθερης κυκλοφορίας των εμπορευμάτων. Αντιθέτως, η Γαλλική Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι οι σχετικές διατάξεις είναι δικαιολογημένες, δεδομένου ότι αποσκοπούν στη διατήρηση της εκδοτικής και πολιτιστικής πολυμορφίας και, ως εκ τούτου, δεν εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής των ως άνω οδηγιών.

Εκτιμώντας ότι η επίμαχη εθνική ρύθμιση αποσκοπεί όντως στην προώθηση της πολιτιστικής πολυμορφίας, το Conseil d'État (Συμβούλιο της Επικρατείας) ζητεί από το Δικαστήριο να διευκρινίσει ποιες συνέπειες έχει το γεγονός αυτό επί της συμβατότητας της εν λόγω ρύθμισης με την οδηγία για τις υπηρεσίες. Υποβάλλει επίσης ερώτημα ως προς τον τρόπο με τον οποίο πρέπει να ελέγξει τη ρύθμιση υπό το πρίσμα του πρωτογενούς δικαίου της Ένωσης, ανάλογα με το αν πρόκειται για ζήτημα ελεύθερης κυκλοφορίας εμπορευμάτων ή ελεύθερης παροχής υπηρεσιών.

Με τη σημερινή απόφασή του, το Δικαστήριο αποφαινεται ότι, εφόσον το επίδικο μέτρο αποσκοπεί στη διατήρηση της πολιτιστικής πολυμορφίας, η συμβατότητά του με το δίκαιο της Ένωσης δεν μπορεί να εξεταστεί υπό το πρίσμα των δύο επίμαχων οδηγιών. Βούληση του νομοθέτη της Ένωσης ήταν να μην επηρεάζει η οδηγία για τις υπηρεσίες τα μέτρα που λαμβάνουν τα κράτη μέλη για την προστασία ή την προώθηση της πολιτιστικής και γλωσσικής πολυμορφίας καθώς και για την προστασία ή την προώθηση του πλουραλισμού των μέσων ενημέρωσης. Το ίδιο ισχύει και για την οδηγία για το ηλεκτρονικό εμπόριο.

Ωστόσο, τούτο δεν συνεπάγεται απαλλαγή από την υποχρέωση εξακρίβωσης του κατά πόσον το επίδικο μέτρο είναι σύμφωνο με το πρωτογενές δίκαιο της Ένωσης και ειδικότερα με τους κανόνες που αφορούν την ελεύθερη κυκλοφορία των εμπορευμάτων και την ελεύθερη παροχή υπηρεσιών. Το Δικαστήριο κρίνει σχετικά ότι **το επίδικο μέτρο πρέπει να εξεταστεί αποκλειστικά υπό το πρίσμα της ελεύθερης κυκλοφορίας των εμπορευμάτων**, καθώς αφορά ιδίως τους λιανοπωλητές βιβλίων επηρεάζοντας τη συνολική τιμή πώλησης του βιβλίου, δηλαδή ενός εμπορεύματος.

Στο πλαίσιο αυτό, το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι απαγορεύεται κατ' αρχήν κάθε μέτρο ισοδυνάμου αποτελέσματος

προς ποσοτικούς περιορισμούς κατά την εισαγωγή και, συνεπώς, κάθε μέτρο των κρατών μελών ικανό να παρακαλύσει, άμεσα ή έμμεσα, πραγματικά ή δυνητικά, το εμπόριο εντός της Ένωσης.

Καταλήγει στο συμπέρασμα ότι το επίμαχο εθνικό μέτρο δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι αφορά «μορφή πωλήσεως», η οποία εξ ορισμού δεν αποτελεί μέτρο ισοδυνάμου αποτελέσματος<sup>4</sup>.

Ειδικότερα, το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι οι κανόνες σχετικά με την παράδοση εμπορευμάτων δεν αφορούν μορφές πωλήσεως. Επιπροσθέτως, μολονότι εφαρμόζεται σε όλους τους λιανοπωλητές βιβλίων, η επιβολή, με εθνικό μέτρο, ελάχιστων τιμών για την παράδοση βιβλίων που δεν παραλαμβάνονται από κατάσταση λιανικής πώλησης βιβλίων επιβαρύνει ιδίως την πώληση εξ αποστάσεως. Μπορεί να επηρεάσει περισσότερο τους επιχειρηματίες άλλων κρατών μελών και να δυσχεράνει σε μεγαλύτερο βαθμό την πρόσβαση στην αγορά των βιβλίων που προέρχονται από άλλα κράτη μέλη, συνιστά δε, ως εκ τούτου, μέτρο ισοδυνάμου αποτελέσματος.

Το Δικαστήριο δεν αποφαινεται επί του ζητήματος αν το εν λόγω μέτρο, μολονότι χαρακτηρίζεται ως μέτρο ισοδυνάμου αποτελέσματος, μπορεί να δικαιολογηθεί.

**ΥΠΟΜΝΗΣΗ:** Με την προδικαστική παραπομπή τα δικαστήρια των κρατών μελών μπορούν, στο πλαίσιο της ένδικης διαφοράς της οποίας έχουν επιληφθεί, να υποβάλουν στο Δικαστήριο ερώτημα σχετικό με την ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης ή με το κύρος πράξεως οργάνου της Ένωσης. Το Δικαστήριο δεν αποφαινεται επί της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου. Στο εθνικό δικαστήριο εναπόκειται να επιλύσει τη διαφορά, λαμβάνοντας υπόψη την απόφαση του Δικαστηρίου. Η απόφαση αυτή δεσμεύει κάθε άλλο εθνικό δικαστήριο ενώπιον του οποίου ανακύπτει παρόμοιο ζήτημα.

Ανεπίσημο έγγραφο προοριζόμενο για τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, το οποίο δεν δεσμεύει το Δικαστήριο.

Το [πλήρες κείμενο και εφόσον υπάρχει η σύνοψη](#) της αποφάσεως είναι διαθέσιμα στην ιστοσελίδα CURIA από την ημερομηνία δημοσίευσής της.

Επικοινωνία: Jacques René Zammit ☎ (+352) 4303 3355.

Στιγμιότυπα από τη δημοσίευση της αποφάσεως διατίθενται από το [«Europe by Satellite»](#) ☎ (+32) 2 2964106

Ακολουθήστε μας!



<sup>1</sup> Η απόφαση αυτή εκδόθηκε για την εφαρμογή του νόμου της 30ής Δεκεμβρίου 2021, σχετικά με την οικονομία του βιβλίου, ο οποίος είναι γνωστός ως «νόμος Darcos». Σύμφωνα με τη ρύθμιση αυτή, η παράδοση καινούργιων βιβλίων «δεν μπορεί σε καμία περίπτωση» να γίνεται δωρεάν, «εκτός αν το βιβλίο παραλαμβάνεται από κατάσταση λιανικής πώλησης βιβλίων».

<sup>2</sup> [Οδηγία 2000/31/EK](#) του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 8ης Ιουνίου 2000, για ορισμένες νομικές πτυχές των υπηρεσιών της κοινωνίας της πληροφορίας, ιδίως του ηλεκτρονικού εμπορίου, στην εσωτερική αγορά.

<sup>3</sup> [Οδηγία 2006/123/EK](#) του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 2006, σχετικά με τις υπηρεσίες στην εσωτερική αγορά.

<sup>4</sup> Βλ. απόφαση της 18ης Ιουνίου 2019, Αυστρία κατά Γερμανίας, [C-591/17](#) (βλ. επίσης ανακοινωθέν Τύπου [αριθ. 75/19](#)), με την οποία το Δικαστήριο έκρινε ότι η έννοια της «μορφής πωλήσεως» καλύπτει μόνο τις εθνικές διατάξεις που ρυθμίζουν τον τρόπο με τον οποίο μπορούν να διατεθούν στην αγορά τα προϊόντα, ενώ οι κανόνες σχετικά με τον τρόπο με τον οποίο αυτά μεταφέρονται δεν εμπίπτουν στην έννοια αυτή.